

x

Lille Klaus og store Klaus

Efter H. C. Andersens Æventyr

Filmatiseret af Peter Nansen

Iscenesat af kgl. Skuespiller Elifh Reumert

Personerne:

Lille Klaus	Henrik Malberg
Store Klaus ...	Benjamin Christensen
Degnen	Peter Malberg
Bonden.....	Victor Neumann
Bondekonen ...	Martha Hegner

Alle kender Æventyret om de to Mænd, der boede i den samme By, og som begge hed Klaus. Den ene ejede fire Heste, den anden kun én. Derfor kaldte man den første for store Klaus, og den sidste for lille Klaus.

Hele Ugen igennem maa lille Klaus pløje for store Klaus og laane ham sin eneste Hest; men til Gengæld laaner store Klaus ham alle sine fire Heste om Søndagen.

Lille Klaus er meget stolt over at pløje med fire Heste, og naar Folk gaar forbi til Kirke, raaber han, saa alle kan høre det: „Hyp, alle mine Heste!“; men det maa han ikke for store Klaus. „Det er jo kun din ene Hest.“ raaber store Klaus; „siger Du det en Gang til, saa slaar jeg din Hest ihjel.“ Og da lille Klaus snart efter i sin Glæde glemmer, hvad store Klaus har sagt og atter raaber: „Hyp, alle mine Heste!“, gør store Klaus Alvor af det og slaar lille Klaus' Hest ihjel.

Lille Klaus græder over Tabet af sin Hest og tager til Byen for at sælge Huden. Paa Vejen vil han overnatte i en Bondegaard, men Konen afviser ham; saa kravler han op i en Høstak. Herfra kan han kigge lige ned i Stadsstuen, hvor han ser Bondekonen sidde ved et veldækket Bord med Vin, Steg og Kager i Selskab med Degnen. Noget efter kommer Bondekovens Mand hjem, og da han lider af den Sygdom, at han ikke kan taale at se Degne, maa Konen hurtigst muligt skjule sin Gæst i en stor tom Kiste. Bonden opdager lille Klaus og beder ham gaa med ind for at faa lidt Aftensmad; Konen, der har gemt al den dejlige Mad og Vin i Ovn, sætter et stort Fad med Grød for Bonden og lille Klaus.

Men lille Klaus, der er lækkersulten, og som véd, hvad der gemmes i Ovn, træder nu paa sin tørre Hestehud, saa den knirker og siger, at det er en Troldmand, han har i Sækken. Han fortæller endvidere Bonden, at Troldmanden har hekset hele Ovn fuld af den dejligste Mad. De lækre Sager kommer paa Bordet, og da „Troldmanden“ nu ogsaa hekser Vin og Kager frem, bliver Bonden saa ivrig for mere „Trolderi“, at han tilsidst beder om at maatte se selve Fanden. Lille Klaus knirker med Hestehuden og siger, at Fanden lig-

ger henne i Kisten, men at han ligner en Degn. Da Bonden har overbevist sig om, at dette ogsaa holder Stik, bliver han saa begejstret, at han køber „Troldmanden“ af lille Klaus for en Skæppe Penge, men samtidig beder han ham om at tage Fanden og Kisten med sig.

Lille Klaus kører saa af Sted med Kisten; men da de nærmer sig Aaen, og lille Klaus belaver sig paa at smide Kisten ud i den, stikker Degnen Hovedet frem og tigger sig Naade til ved at betale lille Klaus endnu en Skæppe Penge.

Da lille Klaus fortæller store Klaus, at han har faaet alle de mange Penge for sin tørre Hestehud, slaar store Klaus straks alle sine fire Heste for Panden og gaar til Byen for at sælge Huderne; men da der ingen er, som vil betale hverken

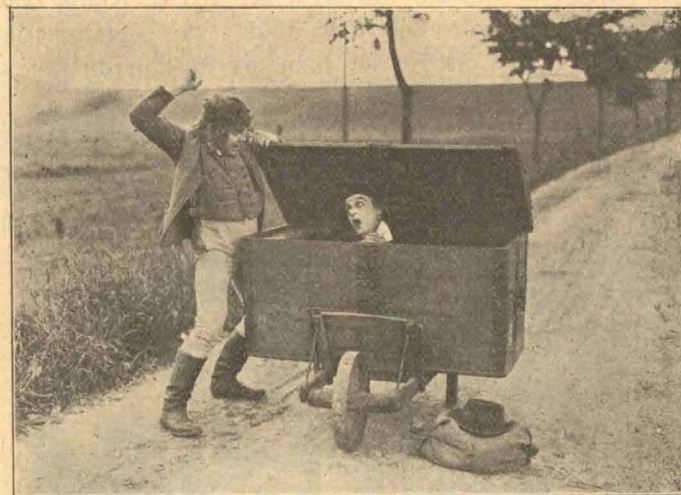
en eller to Skæpper Penge for en Hestehud, maa store Klaus rejse hjem med uforrettet Sag. Ovenikøbet har han faaet sin

egen Hud garvet af Byens Folk, der troede, han vilde gøre Grin med dem.

Han beslutter nu at slaa lille Klaus ihjel, men slaar af en lille Fejltagelse Klaus' Bedstemoder for Panden. Lille Klaus

græder, sætter den døde Bedstemoder op i Vogen og kører til Byen. Paa Vejen standser han ved en Kro for at faa et

Krus Øl; samtidig giver han Kromanden Besked om at byde den gamle Kone et Krus Mjød. Kromanden bliver arrig paa Bedstemoderen, som ikke svarer ham, da han kommer med Kruset, og slaar hende det i Hovedet, saa hun dejser om. „Du

har slaaet min Bedstemoder ihjel," siger lille Klaus. Og for at slippe for videre Ubehageligheder betaler Kromanden ham ogsaa en Skæppe Penge.

Store Klaus ser til sin Forbavselse, at lille Klaus ikke er død. Og lille Klaus fortæller ham, at det var Bedstemoderen, der blev slaaet ihjel i Stedet for ham, og at han nu har solgt hende for en hel Skæppe Penge.

Straks gaar store Klaus hjem, slaar sin gamle Bedstemoder ihjel og tager ind til Apotekeren for at sælge hende for en

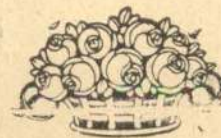
Skæppe Penge, men da han her faar at vide, at han snarere kan miste Hovedet end faa en Skæppe Penge for den døde Bedstemoder, skynder store Klaus sig skrækslagen hjem.

Det er Søndag Morgen.

Rasende over, at lille Klaus igen har narret ham, putter han ham i en Sæk for at drukne ham. Mens store Klaus paa Vejen gaar ind i Kirken for at høre Guds Ord og en Salme, kommer der en gammel livstræt Kvægdriver med en stor Flok Kvæg forbi Kirken og ser Sækken med lille Klaus, som store Klaus har sat fra sig udenfor Kirkedøren. Da han hører, at lille Klaus skal dø, beder han om at maatte dø i Stedet for, da han er gammel og livstræt. Kvægdriveren kryber i Sækken, og lille Klaus faar som Belønning alt Kvæget. I den Tro, at

lille Klaus stadig ligger i Sækken, kaster store Klaus efter endt Kirkegang Sækken i Aaen og gaar glad og vel tilmode hjemad. Men paa Vejen møder han til sin uhyre Forbavselse lille Klaus med alt Kvæget. „Det er Havkvæg," forklarerer lille Klaus: „jeg fik det af saadan en nydelig Havjomfru, da du kastede mig i Aaen." Store Klaus vil nu ogsaa i Aaen for at finde Havkvæg, og lille Klaus lover ham venligst at være ham behjælpelig.

Men da lille Klaus gaar hjemad efter at have kastet Sækken med store Klaus i Aaen, tænker han ved sig selv: „Jeg er bange for, at han ikke finder Kvæget!"

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

PROGRAM

1.

Lille Klaus og store Klaus.

Efter H. C. Andersens Æventyr.

Filmatiseret af Peter Nansen.

Iscenesat af kgl. Skuespiller Elith Reumert.

Personerne:

Lille Klaus.	. . .	Henrik Malberg.
Store Klaus	. . .	Benjamin Christensen.
Degnen . . .	. . .	Peter Malberg.
Bonden . . .	. . .	Victor Neumann.
Bondekonen	. . .	Martha Hegner.

Alle kender Æventyret om de to Mænd, der boede i den samme By, og som begge hed Klaus. Den ene ejede fire Heste, den anden kun én. Derfor kaldte man den første for store Klaus, og den sidste for lille Klaus.

Hele Ugen igennem maa lille Klaus pløje for store Klaus og laane ham sin eneste Hest; men til Gengæld laaner store Klaus ham alle sine fire Heste om Søndagen.

Lille Klaus er meget stolt af at pløje med fire Heste, og naar Folk gaar forbi til Kirke, raaber han, saa alle kan høre det: »Hyp, alle mine Heste!«; men det maa han ikke for store Klaus. »Det er jo kun din den ene Hest,« raaber store Klaus; »siger Du det en Gang til, saa slaar jeg din Hest ihjel«. Og da lille Klaus snart efter i sin Glæde glem-

mer, hvad store Klaus har sagt og atter raaber: »Hyp, alle mine Heste!«, gør store Klaus Alvor af det og slaar lille Klaus' Hest ihjel.

Lille Klaus græder over Tabet af sin Hest og tager til Byen for at sælge Huden. Paa Vejen vil han overnatte i en Bondegaard, men Konen afviser ham; saa kravler han op i en Høstak. Herfra kan han kigge lige ned i Stadsstuen, hvor han ser Bondekonen sidde ved et veldækket Bord med Vin, Steg og Kager i Selskab med Degnen. Noget efter kommer Bondekoniens Mand hjem, og da han lider af den Sygdom, at han ikke kan taale at se Degne, maa Konen hurtigst mulig skjule sin Gæst i en stor, tom Kiste. Bonden opdager lille Klaus og beder ham gaa med ind for at faa lidt Aftensmad; Konen, der har gemt al den dejlige Mad og Vin i Ovnen, sætter et stort Fad med Grød for Bonden og lille Klaus.

Men lille Klaus, der er lækkersulten, og som véd, hvad der gemmes i Ovnen, træder nu paa sin tørre Hestehud, saa den knirker og siger, at det er en Troldmand, han har i Sækken. Han fortæller endvidere Bonden, at Troldmanden har hekset hele Ovnen fuld af den dejligste Mad. De lækre Sager kommer paa Bordet, og da »Troldmanden« nu ogsaa hekser Vin og Kager frem, bliver Bonden saa ivrig for mere »Trolderi«, at han tilsidst beder om at maatte se selve Fanden. Lille Klaus knirker med Hestehuden og siger, at Fanden ligger henne i Kisten, men at han ligner en Degn. Da Bonden har overbevist sig om, at dette ogsaa holder Stik, bliver han saa begejstret, at han køber »Troldmanden« af lille Klaus for en Skæppe Penge, men samtidig beder han ham om at tage Fanden og Kisten med sig.

Lille Klaus kører saa afsted med Kisten; men da de nærmer sig Aaen, og lille Klaus belaver sig paa at smide Kisten ud i den, stikker Degnen Hovedet frem og tigger sig Naade til ved at betale lille Klaus endnu en Skæppe Penge.

Da lille Klaus fortæller store Klaus, at han har faaet alle de mange Penge for sin tørre Hestehud, slaar store Klaus straks alle sine fire Heste for Panden og gaar til Byen for at sælge Huderne; men da der ingen er, som vil betale hverken en eller to Skæpper Penge for en Hestehud, maa store Klaus rejse hjem med uforrettet Sag. Ovenikøbet har han faaet sin egen Hud garvet af Byens Folk, der troede, han vilde gøre Grin med dem.

Han beslutter nu at slaa lille Klaus ihjel, men slaar af en

Fejltagelse lille Klaus' Bedstemoder for Panden. Lille Klaus græder, sætter den døde Bedstemoder op i Vognen og kører til Byen. Paa Vejen standser han ved en Kro for at faa et Krus Øl; samtidig giver han Kromanden Besked om at byde den gamle Kone et Krus Mjød. Kromanden bliver arrig paa Bedstemoderen, som ikke svarer ham, da han kommer med Kruset, og slaar hende det i Hovedet, saa hun dejser om. »Du har slaaet min Bedstemoder ihjel,« siger lille Klaus. Og for at slippe for videre Ubehageligheder betaler Kromanden ham ogsaa en Skæppe Penge.

Store Klaus ser til sin Forbavselse, at lille Klaus ikke er død. Og lille Klaus fortæller ham, at det var Bedstemoderen, der blev slaaet ihjel i Stedet for ham, og at han nu har solgt hende for en hel Skæppe Penge.

Straks gaar store Klaus hjem, slaar sin gamle Bedstemoder ihjel og tager ind til Apotekeren for at sælge hende for en Skæppe Penge; men da han her faar at vide, at han snarere kan miste Hovedet end faa en Skæppe Penge for den døde Bedstemoder, skynder store Klaus sig skrækslagen hjem.

Det er Søndag Morgen.

Rasende over, at lille Klaus igen har narret ham, putter han ham i en Sæk for at drukne ham. Mens store Klaus paa Vejen gaar ind i Kirken for at høre Guds Ord og en Salme, kommer der en gammel livstræt Kvægdriver med en stor Flok Kvæg forbi Kirken og ser Sækken med lille Klaus, som store Klaus har sat fra sig udenfor Kirkedøren. Da han hører, at lille Klaus skal dø, beder han om at maatte dø i Stedet for, da han er gammel og livstræt. Kvægdriveren kryber i Sækken, og lille Klaus faar som Belønning alt Kvæget. I den Tro, at lille Klaus stadig ligger i Sækken, kaster store Klaus efter endt Kirkegang Sækken i Aaen og gaar glad og vel tilmode hjemad. Men paa Vejen møder han til sin uhyre Forbavselse lille Klaus med alt Kvæget. »Det er Havkvæg,« forklarer lille Klaus; »jeg fik det af saadan en nydelig Havjomfru, da Du kastede mig i Aaen«. Store Klaus vil nu ogsaa i Aaen for at finde Havkvæg, og lille Klaus lover ham venligst at være ham behjælpelig.

Men da lille Klaus gaar hjemad efter at have kastet Sækken med store Klaus i Aaen, tænker han ved sig selv: »Jeg er bange for, at han ikke finder Kvæget!«